

פֶּרֶק ג' רִכְבֵּי חֶלֶל

בְּנֵי תֵאֵר אֶת הַפִּיזִיקָטִים כְּטוֹבֵי לֵב.

"הֵם תָּמִיד עוֹזְרִים זֶה לָזֶה," הוּא אָמַר, "הֵם תָּמִיד מוֹתָרִים. אִם פִּיזִיקָט קוֹנֶה רֶכֶב חֶלֶל גָּדוֹל, וּפְתָאוֹם הוּא רוֹאֶה שְׁלַחְבֵּר שְׁלוֹ יֵשׁ רֶכֶב חֶלֶל קָטָן, הוּא מִיד מוֹתָר עַל רֶכֶב הַחֶלֶל הַגָּדוֹל שְׁלוֹ."

שְׁכַבְתִּי בְּשֵׁקֶט וְלֹא אָמַרְתִּי כְּלוּם.

חֲשַׁבְתִּי עַל מָה שֶׁבְּנֵי אָמַר.

"נו, דָּנִי?" שָׂאל בְּנִי, "מָה אַתָּה אוֹמֵר?"

"אַנִי לֹא מִמֶּשׁ מִבֵּין, "הוֹדִיתִי, "מָה זֶה רָכַב חֲלָל?"

"רָכַב חֲלָל זֶה חֲלָלִית, "הִסְבִּיר בְּנִי.

"אַה, "אַמְרָתִי, "וּבְשָׁבִיל מָה הִפּיצִיקֶטִים צָרִיכִים
חֲלָלִיּוֹת?"

"הוּ, "אָמַר בְּנִי, "הִפּיצִיקֶטִים צָרִיכִים חֲלָלִיּוֹת כְּדִי
לָטוֹס בָּהֶן לְכוֹכָבִים אֲחֵרִים."

"לָמָּה שְׁיַעֲשׂוּ אֶת זֶה?" לֹא הִבְנַתִּי, "הֲרִי תֵאָרֵת אֶת
כוֹכַב אֶסְפֶּמֶיָה כְּכוֹכַב יָפֶה מְאֹד שֵׁישׁ בּוֹ הַכֹּל, יָמִים
וְהָרִים וְאֶפְלוּ מִדְּבָר, אֲזִי לָמָּה הִפּיצִיקֶטִים צָרִיכִים
לַעֲזֹב כּוֹכַב נִפְלָא כָּזֶה?"

"אַנִי בְּאֵמֶת לֹא יוֹדַע, "הוֹדָה בְּנִי, "כַּנֶּרְאָה הֵם רוֹצִים
לְחַפֵּשׁ יְצוּרִים שְׁגוּרִים בְּכוֹכָבִים אֲחֵרִים כְּדִי לַעֲזֹר
לָהֶם. כִּי הֵם הֲרִי מְאֹד טוֹבֵי לֵב."

"אֵין יְצוּרִים בְּכוֹכָבִים אֲחֵרִים, "הִצְהֵרְתִּי, "אֶפְלוּ
שְׂאֵלָתִי פַעַם אֶת אָבִא וְהוּא אָמַר לִי."

"נִכוֹן, "הִסָּכִים בְּנִי, "אָבֵל הִפּיצִיקֶטִים לֹא יוֹדְעִים
אֶת זֶה. לָכֵן הֵם מְחַפְּשִׁים יְצוּרִים בְּכוֹכָבִים אֲחֵרִים."
"הֵם לֹא יִמָּצְאוּ, "אַמְרָתִי, "מִסְכָּנִים."

אחר-כך שאלתי: "איך נראים רכבי החלל שלהם?
אמרת שיש קטנים ויש גדולים."

"נכון, הסכים בני, "רכב חלל קטן הוא בגדל של
קרטון שוקו, ורכב חלל גדול הוא בגדל של קרטון
חלב, והפיציקטים נכנסים אליהם דרך החר של
הפקק."

"אבל בני, קראתי, "אני לא מבין איך קרטונים של
שוקו וחלב יכולים לעוף."

"אתה לא מבין כי אתה ילד ולא פיציקט, הסביר
בני, "הפיציקטים מימנים בהפיכת קרטוני שוקו
וחלב לחלליות."

עצמתי את עיני וחשבתי על הפיציקטים.

ראיתי אותם בדמיוני טסים בין הכוכבים בתוך
קרטונים של שוקו וחלב.

"רק צריך להזהר כשסוגרים את הפקק, התרה בני,
"כי אם הפקק לא סגור עד הסוף, הפיציקט עלול
להשאב החוצה באמצע המעוף."

"אתה ראית פעם פיציקט, בני?" שאלתי.

"לא", הודה בּני, "אי אפֿשר לראות פּיציקטים.
הפיציקטים הם בּישנים מאוד וְלא רוצים שִיִּסְתַּכְלוּ
עֲלֵיהֶם, לָכֵן הם מוֹרְחִים עַל הַגּוֹף שֶׁלָּהֶם מְשַׁחַה
מִיַּחַדָּת שֶׁהוֹפֵכֶת אוֹתָם לְרוֹאִים וְאִינֶם נִרְאִים."
"יו, הִיִּיתִי רוֹצֶה מְשַׁחַה כְּזֹאת, הַתְּלַהֲבָתִי."

"כֵּן, גַּם אֲנִי, נֶאֱנַח בְּנִי, "הֵייתִי רוֹצָה לְמַרְחַ מְשָׁחָה
כְּזֹאת עַל הַגּוֹף שְׁלִי וּלְבַקֵּר בְּמִקְוֹמוֹת שׁוֹנִים, בְּלִי
שָׂאף אֶחָד יָדַע שְׂאֲנִי שָׁם."

"וְאֲנִי הֵייתִי רוֹצָה שְׁהִילָדִים יִפְסִיקוּ לְהִסְתַּכֵּל עָלַי,
אֲמַרְתִּי.

"אֵף אֶחָד לֹא מִסְתַּכֵּל עָלַיָּה, דָּנִי, "אִמֵּר בְּנִי, "אַתָּה
סָתַם מִמְצִיא."

"לֹא נָכוֹן, "הִתְנַגְּדִתִּי, "הַיּוֹם לְמַשָּׁל, כְּשֶׁנִּפְלַתִּי בַּכֶּתֶה,
כָּל הַיִּלָּדִים הִסְתַּכְּלוּ עָלַי."

"אִז מָה אִם הֵם הִסְתַּכְּלוּ עָלֶיךָ?" קָרָא בְּנִי.

"אִז כָּלוּם, "אֲמַרְתִּי, "אֲנִי רַק לֹא רוֹצָה שֶׁהֵם יַעֲשׂוּ
אֶת זֶה."

"טוֹב, "אִמֵּר בְּנִי, "אֲנִי חוֹשֵׁב שְׂאֲנִי כָּבֵר נוֹרָא עֵינִי."
"לֹא, לֹא, "הִתְחַנַּנְתִּי, "תִּמְשִׁיךְ לְסִפֵּר לִי עַל
הַפִּיצִיקָטִים."

"כָּבֵר סִפַּרְתִּי לָךְ כָּל מָה שְׂאֲנִי יוֹדֵעַ, "הִתְעַקֵּשׁ בְּנִי.
"אָבֵל לֹא אֲמַרְתִּי לִי מָה הֵם אוֹכְלִים, לְמִי הֵם עוֹזְרִים
וּבְאִיזוֹ שָׂפָה הֵם מְדַבְּרִים, "אֲמַרְתִּי.

"נכון, הוֹדָה בְּנִי, "וּבְכֵן, הַפִּיצִיקְטִים אוֹהֲבִים
לְאָכֵל..."

אַבֵּל בְּנִי לֹא סִיִּים אֶת הַמְשֻׁפֵּט, כִּי בְּדִיוֹק בְּאוֹתוֹ רָגַע
שְׁמַעְנוּ אֶת הַצִּעָדִים שֶׁל אִמָּא מִתְקַרְבִּים לַחֲדָר.

"בְּנִי וְדָנִי," הִיא אָמְרָה, "דִּי לְדַבֵּר, הַגִּיעַ הַזְמַן לִישׁוֹן."
"טוֹב אִמָּא," אָמַר בְּנִי, וְגַם אָנִי אָמַרְתִּי: "בְּסֵדֶר,
אִמָּא."

"לִילָה טוֹב," אָמְרָה אִמָּא.

"לִילָה טוֹב," אָמַרְנוּ גַם אֲנַחְנוּ, וּלְאַחַר מִכֵּן לֹא דִבְרַנּוּ
יֹתֵר.

שְׁכַבְתִּי מִסִּפֵּר דְּקוֹת בְּשֻׁקֵּט וְאַחַר-כֵּן שְׁאַלְתִּי:
"בְּנִי?"

בְּנִי לֹא עָנָה.

שְׁאַלְתִּי שׁוּב: "בְּנִי?"

וְשׁוּב בְּנִי לֹא עָנָה.

אֲזַ הַבְנִיתִי שֶׁהוּא נִרְדָּם.